

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200253
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8012200253.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: W., prechodne bytom Z., I., štátnej občianky Bieloruskej republiky, zastúpenej JUDr. Svätoslavom Váškom, advokátom so sídlom Baštová 5/A, Bardejov, proti žalovanému Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarková 31, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-73-003/2012 zo dňa 12. marca 2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 11 Scud 5/2012-108 zo dňa 21. novembra 2012 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Prešove č. k. 11 Scud 5/2012-108 zo dňa 21. novembra 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 11 Scud 5/2012-127 zo dňa 15. januára 2013 m e n í tak, že žalobu žalobkyne z a m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-73-003/2012 zo dňa 12. marca 2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Ž a l o v a n é h o zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 738,24 € na účet právneho zástupcu žalobkyne JUDr. Svätoslava Váška v lehote 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že v priebehu konania bol zo strany Krajskej prokuratúry Prešov dňa 21. mája 2012 podaný protest prokurátora proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 12. marca 2012. O tomto proteste rozhodlo Prezídium Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave rozhodnutím zo dňa 12. júla 2012 č. PPZ-HCP-OCPI-2012/007769-002, ktorým podľa § 69 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie o odvolaní žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-73-003/2012 zo dňa 12. marca 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO8-KP-1019-010/2011 zo dňa 30. decembra 2011 o zamietnutí žiadosti žalobkyne

o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky potvrdil a protestu prokurátora nevyhovel.

Krajský súd uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s administratívnym spisom žalovaného a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

Poukázal na to, že predmetom preskúmania v danom prípade je rozhodnutie správneho orgánu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, ktorý zamietol žiadosť žalobkyne o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 27 ods. 4, § 26 ods. 2 písm. h/ a § 27 ods. 6 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) a určená lehota na vycestovanie podľa § 27 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov do 14 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a administratívneho spisu podľa krajského súdu vyplynulo, že dňa 28. novembra 2011 podala žalobkyňa prvostupňovému správne mu orgánu žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 27 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. K žiadosti predložila všetky požadované doklady, ktorými v súlade s citovaným ustanovením zákona preukázala, že má uhradené daňové a colné záväzky, poistné na zdravotné poistenie, sociálne poistenie a príspevky na starobné dôchodkové poistenie.

Podľa § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov bolo povinnosťou žalobkyne preukázať, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť sa, prípadne svoju rodinu. Žalobkyňa za týmto účelom ako konateľka a spoločníčka spoločnosti BPS Motors s.r.o. predložila overenú kópiu daňového priznania z dani z príjmov právnických osôb - spoločnosti BPS Motors s.r.o. overenú Daňovým úradom Bardejov dňa 28. novembra 2011 z ktorého vyplýva, že uvedená spoločnosť v zdaňovacom období 2010 vykázala stratu -1 457,08 €. K žiadosti predložila aj potvrdenie S., pobočka Bardejov zo dňa 22. novembra 2011 o zostatku na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX ku dňu vystavenia potvrdenia vo výške 5 015,97 € a Potvrdenie o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti o dani vykonanej zrážkou z týchto príjmov a daňovom bonuse na vyživované deti za obdobie 2010, vypracované U., daňovým poradcom pre zamestnávateľa BPS Motors s.r.o. úhrnom zúčtovaných a vyplatených príjmov zo závislej činnosti vo výške 232,58 € Vo vzťahu k zostatku na účte v S. žalobkyňa prehlásila, že tieto finančné prostriedky nepochádzajú z podnikania na území Slovenskej republiky, ale z úspor nadobudnutých v domovskom štáte v Bielorusku (zápisnica z ústneho pojednávania zo dňa 20. decembra 2011).

Na podklade týchto skutočností vyslovil prvostupňový správny orgán a žalovaný záver, že žalobkyňa nesplnila podmienku uvedenú v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázala, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť sa prípadne svoju rodinu a zamietol jej žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania. Toto tvrdenie podporil aj poukázaním na ust. § 25 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého finančné zabezpečenie pobytu cudzinec preukáže vo výške životného minima na každý mesiac pobytu, čo podľa zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime s platnosťou od 1. júla 2010 predstavuje za 12 mesiacov 2 224,56 € (12 x 185,38 €).

Žalobkyňa namietala, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, aplikáciu ustanovenia § 27 ods. 6 považuje za nezákonnú. Podľa jej názoru žalovaný ničím nezdôvodnil v čom spočíva nesplnenie podmienok na udelenie povolenia na prechodný pobyt podľa § 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov. Nesplnenie podmienky uvedenej v § 27 ods. 6 podľa nej automaticky nezakladá dôvod pre zamietnutie žiadosti, ale môže pôsobiť iba ako priťažujúca okolnosť. Poukázala na to, že prvostupňový správny orgán posudzoval pri žiadosti daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roku 2010. V čase rozhodovania žalovaného skončilo zdaňovacie obdobie roku 2011 a preto v čase rozhodovania mal žalovaný brať zreteľ aj na skončené zdaňovacie obdobie roku 2011. Aj napriek tomu, že podala na daňový úrad žiadosť o odklad podania daňového priznania do 30. júna 2012. V súčasnosti je jej známe, že výsledok zdaňovacieho obdobia spoločnosti BPS Motors s.r.o. bude za rok 2011

pozitívny.

Vyššie uvedenú námietku krajský súd nepovažoval za opodstatnenú. Podľa krajského súdu je zrejmé, že pri posudzovaní žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt skúma správny orgán podľa § 27 ods. 6 v spojení s § 25 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov aj finančné zabezpečenie a schopnosť cudzinca užiť zo zdaneného príjmu seba, prípadne svoju rodinu. Zdaniteľný príjem podnikateľského subjektu, t.j. právnickej osoby alebo fyzickej osoby sa preukazuje daňovým priznaním za posledné zdaňovacie obdobie.

Správne orgány pri posudzovaní týchto podmienok teda vychádzajú z podkladov aktuálnych v čase rozhodovania o žiadosti. Žalobkyňa podala žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt dňa 28. novembra 2011, t.j. v čase podania žiadosti mohla preukázať výšku zdaneného príjmu jedine daňovým priznaním za zdaňovacie obdobie 2010. Ako tvrdila žalobkyňa, za spoločnosť BPS Motors s.r.o. podala žiadosť na daňový úrad o odklad podania daňového priznania za rok 2011 do 30. júna 2011. Z uvedeného je zrejmé, že ani žalovaný pri rozhodovaní vo veci (rozhodnutie zo dňa 12. marca 2012) nemohol posúdiť iné podklady než daňové priznanie za rok 2010, kde spoločnosť BPS Motors s.r.o. vykazovala stratu -1 457,08 €.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd aj námietku žalobkyne, že v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom a žalovaným nemala možnosť konať v materinskom jazyku a nebol zo strany správnych orgánov pribratý tlmočník.

Podľa § 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa ods. 2, má právo na tlmočníka.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 20. decembra 2011, kedy sa žalobkyňa vyjadrovala k veci finančného zabezpečenia je nepochybné, že o tlmočníka nežiadala a vyjadrila sa, že slovenskému jazyku dobre rozumie slovom i písmom. Účasť tlmočníka nežiadala ani na pojednávaní pred súdom dňa 21. novembra 2012. Pred samotným začiatkom pojednávania sama prehlásila, že slovenskému jazyku rozumie a tlmočníka nežiada.

Žalobkyňa v žalobe vyslovila pochybnosť, že správne orgány konali a rozhodovali rozdielne o skutkovo podobných prípadoch v rovnakom čase v otázke posudzovania schopnosti podľa § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov rozdielne, kde na preukázanie finančného zabezpečenia postačovalo v niektorých prípadoch u žiadateľov preukázanie hotovosti na bankovom účte, prípadne iná skutočnosť.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, v ktorom sú upravené základné zásady správneho konania správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalobkyni bol prvostupňovým správnym orgánom dňa 30. decembra 2008 prvýkrát udelené povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania s dobou platnosti do 30. decembra 2009. Dňa 15. septembra 2009 bolo vyhovie jej žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt do 30. decembra 2010 a dňa 29. decembra 2010 bol jej opätovne obnovený prechodný pobyt do 30. decembra 2012.

Je nepochybné, že pri rozhodovaní o obnovení povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania na rok 2009 a 2010 u žalobkyne musel prvostupňový správny orgán postupovať taktiež podľa § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov a skúmať podmienku či je žalobkyňa schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia pritom žalovaný uviedol, že spoločnosť BPS Motors s.r.o., ktorej je žalobkyňa spoločníčkou a konateľkou vykázala za obdobie roku 2009 stratu mínus 572,17 €. Z toho vyplýva, že pri posudzovaní žiadosti žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu v roku 2010 žalobkyňa nespĺňala podmienky uvedené v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov a aj napriek tomu

prvostupňový správny orgán jej žiadosti vyhovel dňa 29. decembra 2010 (administratívny spis k posudzovaniu žiadosti žalobkyne za roky 2008 až 2010 nebol zo strany žalovaného súdu predložený).

Správne orgány teda podľa krajského súdu rozhodli v skutkovo zhodnom prípade u žalobkyne rozdielne, v rozpore so základnou zásadou materiálnej rovnosti vyjadrenej v § 3 ods. 4 Správneho poriadku.

Ak teda žalovaný za skutkovo rovnakých okolností pri povoľovaní obnovenia prechodného pobytu u žalobkyne za rok 2010 a za rok 2011 postupoval rozdielne a túto skutočnosť v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil, je toto rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Z uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd uviedol, že úlohou správneho orgánu bude opätovne posúdiť žiadosť žalobkyne, následne vo veci rozhodnúť tak, aby rozhodnutie zodpovedalo kritériám uvedeným v § 46 a 47 ods. 1 a 3 Správneho poriadku.

Uznesením č. k. 11 Scud 5/2012-127 zo dňa 15. januára 2013 krajský súd opravil výrokovú časť rozsudku krajského súdu č. k. 11 Scud 5/2012-108 zo dňa 21. novembra 2012 v časti o trovách konania v nasledujúcom znení: „Zaväzuje žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 804,24 Eur na účet právneho zástupcu žalobkyne JUDr. Svätoslava Vaška v lehote 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalovaného

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením rozsudku týkajúcim sa piateho bodu žaloby, nakoľko žalovaný vidí nezákonnosť v tom, že rozsudok krajského súdu sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaný vyjadril názor, že jeho postup a postup prvostupňového správneho orgánu bol správny a zákonný.

K námietke krajského súdu, že pri rozhodovaní a obnovení povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania na rok 2009 a 2010 u žalobcu musel prvostupňový správny orgán postupovať taktiež podľa § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov a skúmať podmienku, či žalobca je schopný zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu a že správne orgány rozhodli v skutkovo zhodnom prípade u žalobcu rozdielne, v rozpore so základnou zásadou materiálnej rovnosti vyjadrenej v § 3 ods. 4 SP, žalovaný vyjadril presvedčenie, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s citovaným ustanovením, a to i napriek tomu, že žalobkyni opakovane obnovoval prechodný pobyt v rokoch 2009 a 2010 i keď spoločnosť BPS Motors s.r.o. nedosahovala požadovaný hospodársky výsledok a bola v strate. V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal na znenie § 3 ods. 1 SP v zmysle ktorého správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie povinností.

Žalovaný poukázal na to, že prvostupňový správny orgán v žiadostiach o obnovenie povolenia na prechodný pobyt v rokoch 2009 a 2010 postupoval podľa § 27 ods. 5 s poukázaním na § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, kde zohľadnil krátke časové obdobie existencie obchodnej spoločnosti na podnikateľskom trhu a vychádzal z predpokladu, že nemožno očakávať okamžitú prosperitu obchodnej spoločnosti a taktiež poskytol žalobkyni dostatočný priestor na preukázanie schopnosti sa presadiť na podnikateľskom trhu.

Avšak nakoľko cieľom zákona o pobyte cudzincov je dosiahnutie legitímneho cieľa, ku ktorému zo strany žalobkyne nedošlo, nemožno opakovane vychádzať v ústrety bez zohľadnenia splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich zo zákona o pobyte cudzincov, bol nútený vzhľadom na okolnosti, ktoré preukázali, že žalobkyňa si pri obnove prechodného pobytu na účel podnikania v roku 2011 nesplnila povinnosť a nepreukázala finančné zabezpečenie svojho pobytu v konečnom dôsledku rozhodnúť tak, že

jej žiadosť o obnovenie pobytu na účel podnikania zamietol.

Súčasne žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža 8/2011, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že správny orgán posudzuje splnenie podmienky ustanovenia § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov za zdaňovacie obdobie, ktoré je podľa zákona o daniach 12 mesiacov a je povinnosťou účastníka konania preukázať zdanený príjem vo výške 2 224,56 Eur. Tento imperatív bol premietnutý v zákone o cudzincoch, pričom je žiaduce mať na zreteli, že citované ustanovenie je ustanovením kogentným. To znamená, že správny orgán nemá možnosť správnej úvahy z dôvodu, že dôraz v ustanovení je položený na slove povinný.

Žalovaný poukázal na to, že tento právny názor bol premietnutý do rozhodovania aj v danom prípade.

Zdôraznil, že žalobkyni bolo prvostupňovým správnym orgánom po udelení povolenia na prechodný pobyt dané dostatočné časové obdobie, aby preukázala finančné zabezpečenie svojho pobytu, čím neutrpela na svojich právach.

Žalovaný tiež poukázal na to, že spoločnosť BPS Motors s.r.o. nezamestnáva žiadnych zamestnancov na území Slovenskej republiky, nevlastní okrem priestorov sídla spoločnosti, ktoré slúžia aj ako ubytovacie priestory, žiaden iný nehnuteľný majetok a samostatné prevádzky.

Žalovaný napokon uviedol, že túto námietku (že za skutkovo rovnakých okolností pri povoľovaní obnovenia prechodného pobytu mal správny orgán postupovať rozdielne), žalobkyňa neuplatnila v správnom konaní, uviedla ju až v žalobe.

Žalovaný navrhol na základe uvedeného žalobu žalobkyne zamietnuť.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu žalovaného

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukázala na to, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža 8/2011, na ktorý žalovaný v odvolaní poukazuje, vychádza z iných skutkových zistení, a preto ho nemožno aplikovať.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Preskúvaným rozhodnutím zo dňa 12. marca 2012 žalovaný ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Prešov (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. PPZ-HCP-PO8-KP-1019-010/2011 zo dňa 30. decembra 2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 27 ods. 4, § 26 ods. 2 písm. h/ a § 27 ods. 6 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) a podľa § 27 ods. 7 citovaného zákona jej určil lehotu na vycestovanie do 14 dní od právoplatnosti rozhodnutia potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že preskúmaním a vyhodnotením spisového materiálu zistil, že žalobkyni bolo prvostupňovým správnym orgánom dňa 30. decembra 2008 prvýkrát udelené povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania s dobou platnosti do 30. decembra 2009. Dňa 15. septembra 2009 bolo vyhovené jej žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt do 30. decembra 2010. Dňa 29. decembra 2010 bolo taktiež vyhovené jej žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt do 30. decembra 2011. Tieto povolenia boli udelené na účel podnikania na adrese Z. v meste I.. Žalobkyňa je spolu so svojim manželom W. T., taktiež žiadateľom o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, spoločníčkou a zároveň konateľkou obchodnej spoločnosti BPS Motors s.r.o. so sídlom na adrese Bardejov, Pod Papierňou 1485/57. Predmetom podnikania tejto obchodnej spoločnosti je kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi - maloobchod alebo iným prevádzkovateľom živnosti - veľkoobchod, konkrétne import vybraných druhov potravín ako sú čipsy, sucháre z Ruskej federácie na územie Slovenskej republiky. Ďalej spoločnosť

vykonáva rekonštrukcie bytov a domov na území Slovenskej republiky.

Dňa 28. novembra 2011 podala žalobkyňa prvostupňovému správneému orgánu žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 27 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. K žiadosti priložila všetky požadované doklady uvedené v citovanom ustanovení zákona, ktorými preukázala, že má uhradené daňové a colné záväzky, poistné na zdravotné poistenie, poistné na sociálne poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie. Jedným z dokladov bola aj overená kópia daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby - spoločnosti BPS Motors s.r.o. overená Daňovým úradom Bardejov dňa 28. novembra 2011 o hospodárskom výsledku za zdaňovacie obdobie roka 2010, v ktorom je uvedené, že spoločnosť vykázala stratu vo výške mínus 1 457,08 €.

Žalovaný v rozhodnutí citoval ust. § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je cudzinec povinný k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania preukázať, že je schopný zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu. V tejto súvislosti uviedol, že vyššie uvedeným daňovým priznaním je preukázané, že žalobkyňa nemala žiaden príjem z podnikania v spoločnosti BPS Motors s.r.o., na ktoré jej bolo udelené povolenie na prechodný pobyt. Túto skutočnosť potvrdila žalobkyňa aj vyjadrením na nariadenom ústnom pojednávaní dňa 20. decembra 2011 pred prvostupňovým správneým orgánom. Žalobkyňa žila zo svojich úspor z predchádzajúceho podnikania v domovskom štáte a získaných financií z rekonštrukcie dvoch bytov v meste Bardejov v sume približne 2 000 €. Tieto financie dokladovala k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania potvrdením S., pobočka Bardejov zo dňa 22. novembra 2011 o zostatku na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX ku dňu vystavenia potvrdenia vo výške 5 015,97 € a predložením potvrdenia o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti o dani vybranej zrážkou z týchto príjmov a daňovom bonuse na vyživované deti za obdobie 2010, vypracované U., daňovým poradcom pre zamestnávateľa BPS Motors s.r.o. úhrnom zúčtovaných a vyplatených príjmov zo závislej činnosti vo výške 232,58 €.

Konštatoval, že na základe týchto skutočností prvostupňový správny orgán začal konanie vo veci zamietnutia obnovenia povolenia na prechodný pobyt žalobkyne podľa § 27 ods. 4, § 26 ods. 2 písm. h/ a § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov. Podľa prvostupňového správneho orgánu žalobkyňa nesplnila podmienku uvedenú v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, pretože na podklade vyššie uvedených listinných dôkazov a jej vyjadrenia je preukázané, že nie je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení sama potvrdila, že finančné prostriedky na dokladovanom osobnom účte v peňažnom ústave na území Slovenskej republiky nepochádzajú z jej podnikania na území Slovenskej republiky, ale z úspor nadobudnutých v domovskom štáte v Bielorusku. Uviedol, že na základe týchto skutočností prvostupňový správny orgán s poukázaním na ust. § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov rozhodol, že boli naplnené dôvody na zamietnutie žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 27 ods. 4, § 26 os. 2 písm. h/ a § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov. Prvostupňový správny orgán pritom prihliadal na záujmy maloletého dieťaťa cudzinca, osobné a rodinné pomery cudzinca i jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu. Taktiež sa zaoberal aj zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie garantovaného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd kde dospel k záveru, že zásah do tohto práva je v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, keďže štát zasiahol do tohto práva zákonom o pobyte cudzincov za podmienok upravených v § 27 ods. 4, § 26 ods. 2 písm. h/ a § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov. Pri určovaní lehoty na vycestovanie vychádzal z okolností zistených v priebehu konania, t.j. že spoločnosť BPS Motors s.r.o. nemá žiadnych zamestnancov na území Slovenskej republiky, nevlastní, okrem priestorov sídla spoločnosti, žiadny iný nehnuteľný majetok, nemá žiadne iné samostatné prevádzky a lehotu preto určil do 14 dní od právoplatnosti rozhodnutia, čo je možné považovať za dostatočne dlhé časové obdobie na vysporiadanie prípadných záväzkov vyplývajúcich z podnikateľskej činnosti. Poukázal na odvolacie námietky žalobkyne, v ktorých tvrdí, že informácie, ktoré sa týkajú vlastníctva dvojizbového bytu spolu so svojim manželom sa nezakladajú na pravde, že prostredníctvom darovacej zmluvy previedla predmetný byt svojej mame, ktorý je teraz výhradne v jej

osobnom vlastníctve. Okrem nej tam býva aj dcéra žalobkyne. Spolu s manželom nevlastnia v Bielorusku žiadnu nehnuteľnosť, v ktorej by mohli trvalo bývať. S manželom sa zosobášila dňa 30. apríla 2010 v Bielorusku. Ďalej tvrdí, že zákon o pobyte cudzincov neporušila a na území Slovenskej republiky sa nachádza viac ako 180 dní v roku, a to od udelenia prvého povolenia na prechodný pobyt. Do Bieloruska cestuje dvakrát až trikrát v roku výhradne s cieľom návštevy svojich blízkych. V domovskej krajine nemá vytvorené dobré podmienky na podnikanie a preto sa rozhodla podnikáť na území Slovenskej republiky, t.j. v krajine, v ktorej platia demokratické princípy. Firma BPS Motors s.r.o. v roku 2011 podnikla opatrenia na zvýšenie ekonomickej a hospodárskej efektivity v oblasti obchodu a sprostredkovateľskej činnosti. Je si vedomá toho, že predmetná spoločnosť bola podkapitalizovaná, ale rozsiahly marketing uskutočnený v druhej polovici roka 2011 jej dáva predpoklady na to, že hospodársky výsledok v tomto roku bude pozitívny aj vo vzťahu k daňovým povinnostiam. Taktiež tvrdí, že kúpou bytu v meste I., ktorý slúži na firemné ako aj ubytovacie priestory zvýšila základný kapitál spoločnosti, čo sa odrazilo aj na účtovnej bilancii a hospodárskom výsledku.

Na základe vyššie uvedených skutočností konštatoval, že prvostupňový správny orgán pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, boli naplnené zákonné dôvody na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania, lebo žalobkyňa nepreukázala, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť si seba, prípadne svoju rodinu a rozhodnutie bolo preto vydané podľa zákona. Prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal skutočnosť, že žalobkyňa nespĺňa podmienku uvedenú v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je cudzinec povinný k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania preukázať, že je schopný zo zdaneného príjmu z tohto podnikania užiť si seba, prípadne svoju rodinu.

Dôvodil, že životné minimum je definované ako spoločensky uznaná minimálna hranica príjmov fyzickej osoby, pod ktorou nastáva stav jej hmotnej núdze. Výška životného minima je stanovená podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov na sumu 185,38 € na jeden mesiac s platnosťou od 1. júla 2010. Z toho vyplýva, že na jeden rok pobytu žalobkyňa potrebuje 12 násobok výšky životného minima, čo predstavuje sumu 2 224,56 €. Imanie spoločnosti BPS Motors s.r.o. je 6 640,- €. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Prešov zistil, že vklad žalobkyne v tejto spoločnosti je 2 324,- €, čo predstavuje podiel na imaní v tejto spoločnosti vo výške 35 %. Žalobkyňa nemala z činnosti tejto spoločnosti žiadny príjem z dôvodu, že spoločnosť vykázala stratu vo výške mínus 1 457,08 €. Aby mohla splniť podmienku uvedenú v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, musel by jej podiel na zisku predstavovať sumu najmenej 2 224,56 €.

Poukázal na ust. § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ a b/ Obchodného zákonníka, podnikateľom podľa tohto zákona je osoba zapísaná v obchodnom registri a osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia. S poukázaním na § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov uviedol, že prihladal najmä na príjmy z podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Spoločnosť BPS Motors s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2009 vykázala stratu mínus 572,17 €. Strata bola u tejto spoločnosti vykázaná aj za zdaňovacie obdobie roka 2010, a to vo výške mínus 1 457,08 €. Šetrením bolo zistené, že spoločnosť BPS Motors s.r.o. nezamestnáva žiadnych zamestnancov. K tvrdeniu žalobkyne o tom, že hospodárska kríza jej neumožnila v plnom rozsahu realizovať jej plány, ako aj kúpa bytu v roku 2010 v meste I., ktorý slúži na firemné účely, ako aj na ubytovanie, je postačujúce, uviedol, že spoločnosť od svojho vzniku od roku 2008 nevykazuje žiaden zisk. Tvrdenie žalobkyne v odvolaní, ktoré sa týkajú nepretržitého pobytu mimo územia Slovenskej republiky, uzatvorenia manželstva a vlastníctva bytu v domovskom štáte v Bielorusku nemajú relevantný význam v predmetnom konaní.

Konštatoval, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie povolenia prihladal na záujmy žalobkyne, osobné a rodinné pomery, jej finančnú situáciu a dĺžku jej doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu. Vychádzajúc z administratívneho spisu usúdil, že žalobkyňa má prechodný pobyt na území Slovenskej republiky udelený od 30. decembra 2008, čo nie je dlhá doba. Ako vyplýva

zo žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt, žalobkyňa je vydatá, žije so svojim manželom W. v Bielorusku v meste A.. Na území Slovenskej republiky, okrem spoločnosti BPS Motors s.r.o. nevlastní žiaden hnutel'ný, ani nehnuteľný majetok, nemá žiadnych trvalo žijúcich príbuzných z čoho vyplýva, že okrem samotnej podnikateľskej činnosti nemá k územiu Slovenskej republiky žiadne iné väzby. Uviedol, že pri vydávaní rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky prvostupňový správny orgán rešpektoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavu Slovenskej republiky, ako aj platné zákony. Zaoberal sa aj zásahom do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie garantovaného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobkyňa je konateľkou a zároveň spoločníčkou spoločnosti BPS Motors s.r.o. spolu so svojim manželom, ktorý je v súčasnosti tiež žiadateľom o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania. Jej rodinní príslušníci sú štátnymi občanmi Bieloruska a na území Slovenskej republiky nemajú udelené prechodné pobyty. Zamietnutie žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt nemožno považovať za závažný zásah do jej súkromného a rodinného života a je primeraný naliehavosti sledovaného legitímneho cieľa. Uvedený zásah do práva je v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, keďže štát zasiahol do tohto práva zákonom o pobyte cudzincov za podmienok uvedených v § 27 ods. 4, § 26 ods. 2 písm. h/ a § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov.

Uviedol, že dňa 01.01.2012 nadobudol účinnosť zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákona č. 404/2011 Z. z.). Podľa ust. § 131 ods. 1 tohto zákona, konania začaté pred účinnosťou zákona č. 404/2011 Z. z. sa dokončia podľa doterajších predpisov. Podľa zákona č. 404/2011 Z. z. sa dokončia iba vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie. Z ust. § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. vyplýva, že na jeden rok pobytu žalobkyňa potrebuje 60 násobok výšky životného minima, čo predstavuje sumu 11 122,80 €. Z ust. § 27 ods. 6 zákona č. 48/2002 Z. z. vyplýva, že na jeden rok pobytu žalobkyňa potrebuje 12 násobok výšky životného minima, čo predstavuje sumu 2 224,56 €, teda konanie podľa tohto ustanovenia je pre žalobkyňu priaznivejšie.

V závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že prvostupňový správny orgán dostatočne určil a odôvodnil lehotu na vycestovanie z územia Slovenskej republiky do 14 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 27 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov. Žalobkyňa, ktorá je konateľkou spoločnosti BPS Motors s.r.o. nezamestnáva žiadnych zamestnancov na území Slovenskej republiky, nevlastní, okrem priestorov sídla spoločnosti, žiadny iný nehnuteľný majetok, spoločnosť nemá žiadne iné samostatné prevádzky. Uvedenú lehotu preto možno považovať za dostatočne obdobie na vyporiadanie prípadných záväzkov vyplývajúcich z podnikateľskej činnosti a na zabezpečenie záležitostí súvisiacich s vycestovaním.

V.

Žalobné námietky žalobkyne

Včas podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia a žiadala, aby súd toto rozhodnutie zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutie žalovaného podľa názoru žalobkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nezákonné. Podľa žalobkyne u nej nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty uvedenej v ust. § 27 ods. 4 a § 26 ods. 2 písm. h/ a žalovaný ničím neodôvodnil v čom spočíva nesplnenie podmienok na udelenie povolenia na prechodný pobyt podľa § 26 ods. 2 písm. h/. V čase podávania žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania spĺňala aj naďalej základné podmienky pre udelenie povolenia na prechodný pobyt. Hlavným dôvodom pre zamietnutie žiadosti bol dôvod uvedený v § 27 ods. 6 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), a to že nepreukázala, že je schopná zo zdaniteľného príjmu z tohto podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu. Aplikáciu tohto zákonného ustanovenia ako hlavného zákonného dôvodu považuje za nezákonnú. Vyjadrila presvedčenie, že § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov nezakladá sám o sebe dôvod pre zamietnutie žiadosti. Obsahuje iba dôvod, ktorého nesplnenie môže žiadateľovi priťažovať, t.j. ak žiadateľ spĺňa ostatné podmienky a nesplňuje podmienku uvedenú v § 27 ods. 6 automaticky to nezakladá dôvod pre zamietnutie žiadosti, ale môže pôsobiť ako priťažujúca okolnosť, ktorá musí byť vyhodnotená

správnym orgánom samostatne podľa konkrétneho prípadu. Súčasne je potrebné brať osobitný zreteľ aj na čas, v ktorom sa rozhoduje o tejto žiadosti, pretože u žiadateľa môže dôjsť k zmene pomerov v jeho prospech. Nezohľadnenie týchto skutočností môže pre žiadateľa spôsobiť závažnú ujmu v jednotlivých sférach jeho života. V jej prípade o žiadosti rozhodol prvostupňový správny orgán dňa 30. decembra 2011 a odvolaní rozhodol žalovaný dňa 12. marca 2012. V oboch rozhodnutiach bolo predmetom posúdenia dôvody uvedené v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, a to daňové priznanie podané do 31. marca 2011 za kalendárny rok 2010. Poukazuje na to, že v čase rozhodovania žalovaného skončilo zdaňovacie obdobie roku 2011 a práve v čase tohto rozhodovania žalovaný mal brať na zreteľ aj skončené zdaňovacie obdobie roku 2011 a skúmať z vlastnej iniciatívy tieto skutočnosti. Aj napriek tomu, že podala na príslušný daňový úrad žiadosť o odklad podania daňového priznania do 30. júna 2012 už je jej známe, že výsledok zdaňovacieho obdobia roku 2011 bude pozitívny.

Rozhodnutie žalovaného považuje za veľmi prísne a toto striktné posúdenie schopnosti zo zdaneného príjmu z tohto podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu za neprimerane tvrdé a prísne. Poukázala na to, že daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roku 2010 bolo výrazne ovplyvnené aj investovaním do kúpy nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádza sídlo spoločnosti, v ktorej je spoločníčkou a konateľkou. Odôvodnenie žalovaného, že jej podnikanie nemožno považovať za prínos pre hospodárstvo Slovenskej republiky považuje za nesprávne a nedôvodné. Odvodové povinnosti vo vzťahu k poisťovniam si plní, rovnako si plní aj daňové povinnosti a nevytvára nijaké dlhy. Prispieva do hospodárstva, či rozpočtu Slovenskej republiky platením odvodov, daní a to isté platí aj vo vzťahu k rozpočtu vyššieho územného celku, miest a obcí. Nevyužíla ani sociálny, či zdravotný systém na poskytnutie štátnych dávok, či zdravotnej starostlivosti.

Ustanovenie § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov považuje za nezákonné predovšetkým v ukladaní podmienok pre žiadateľa a ich splnenie z hľadiska času a možnosti ovplyvniť výsledok zdaňovacieho obdobia v jeho prospech. Skúmanie schopnosti užiť seba, prípadne svoju rodinu zo zdaneného príjmu z tohto podnikania zisteného na základe daňového priznania podaného ku dňu 31. marca 2011 za zdaňovacie obdobie roku 2010, v čase v ktorom sa rozhoduje o žiadosti (30. decembra 2011 a 12. marca 2012) považuje za nezmyselné a diskriminačné. Je toho názoru, že v čase rozhodovania správnych orgánov sa mali správne orgány z vlastnej iniciatívy zaoberať aj výsledkami za zdaňovacie obdobie roku 2011 a prihliadať na nich. Nezákonnosť ust. § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov spočíva podľa jej názoru aj v povinnosti žiadateľa preukázať schopnosť zo zdaneného príjmu z tohto podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu minimálne v sume 12 násobku výšky životného minima podľa zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime. V tomto prípade je žiadateľ diskriminovaný v tom, že nemôže ovplyvniť výšku 12 násobku životného minima, pretože výška životného minima sa stanovuje až po podaní daňového priznania žiadateľom za zdaňovacie obdobie predchádzajúceho roka. V čase podávania daňového priznania v roku 2011 jej nebola známa minimálna výška 12 násobku životného minima, ktorá je určitým faktorom pre posúdenie a skúmanie schopnosti užiť seba, prípadne svoju rodinu zo zdaneného príjmu.

Namietala, že počas konania pred prvostupňovým správnym orgánom a v konaní pred žalovaným nemala možnosť konať v materinskom jazyku a nebol zo strany správnych orgánov pribratý tlmočník. Táto skutočnosť mohla mať vplyv na nezákonnosť rozhodnutia správnych orgánov. Výslovila pochybnosť, že správne orgány konali a rozhodovali rozdielne o skutkovo podobných prípadoch v rovnakom čase v otázke posudzovania schopnosti podľa § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov a kde na toto preukázanie postačovalo v niektorých prípadoch u žiadateľov preukázanie hotovosti na bankovom účte, prípadne iná skutočnosť. Namietala, že jej nebola daná možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia u prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, čím nebola splnená povinnosť uvedená v § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Žalobkyňa napokon uviedla, že investovanie a obchodný manažment spoločnosti dospel k tomu, že v priebehu mesiaca apríl 2012 uzavrie spoločnosť BPS Motors s.r.o. so slovenským výrobcom minerálnych vôd zmluvu o kúpe minerálnej vody a jej vývoze na ruský trh. Tým sa v rámci hospodárstva Slovenskej republiky zvýši export tovaru mimo územia Slovenskej republiky a z tohto

dôvodu aj jej podnikanie bude jednoznačným prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-73-003/2012 zo dňa 12. marca 2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

VI.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. apríla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 27 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže obnoviť povolenie na prechodný pobyt

- a) najviac na 180 dní, ak bolo povolenie na prechodný pobyt na účel sezónneho zamestnania udelené na menej ako 180 dní a skončenie práce si vyžaduje pobyt,
- b) najviac na tri roky, ak predpokladaný pobyt cudzinca bude trvať najmenej tri roky, alebo
- c) najviac na päť rokov, ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom.

Z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania je cudzinec povinný priložiť aj potvrdenie o tom, že má uhradené daňové a colné záväzky, poistné na zdravotné poistenie, poistné na sociálne poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie.

Podľa § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, cudzinec je povinný k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania preukázať, že je schopný zo zdaneného príjmu z tohto podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu.

Na rozhodovanie o žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt platia primerane ustanovenia § 25 a 26, ak nie je ustanovené inak (§ 27 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov).

Podľa § 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak cudzinec nespĺňa podmienky na udelenie povolenia na prechodný pobyt.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-73-003/2012 zo dňa 12. marca 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného najmä z toho pohľadu, či právny názor krajského súdu uvedený v dôvodoch zrušujúceho rozhodnutia žalovaného obстоjí vo svetle odvolacích námietok žalovaného a či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného bola nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, ktorú krajský súd videl v tom, že správne orgány rozhodli v skutkovo zhodnom prípade u žalobkyne rozdielne, v rozpore so základnou zásadou materiálnej rovnosti vyjadrenej v § 3 ods. 4 Správneho poriadku a ak teda žalovaný za skutkovo rovnakých okolností pri povoľovaní obnovenia prechodného pobytu u žalobkyne za rok 2010 a za rok 2011 postupoval rozdielne a túto skutočnosť v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil, je toto rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Na rozdiel od názoru krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že táto námietka nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Ako z obsahu administratívneho spisu vyplýva, žalobkyňa takúto námietku neuplatnila v správnom konaní, nebolo preto možné vyčítať žalovanému, že neobjasnil z akého dôvodu za skutkovo rovnakých okolností pri povoľovaní obnovenia prechodného pobytu u žalobkyne za rok 2010 a za rok 2011 postupoval rozdielne a túto skutočnosť v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil.

Požiadavka účastníka správneho konania, aby rozhodnutie správneho orgánu bolo riadne odôvodnené je legitímna. Nemožno však správnemu orgánu vyčítať, že mu nedal odpovede na námietky, ktoré účastník konania sám v administratívnom konaní ani neuplatnil.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu totiž nemožno vyvodzovať z nedostatku odôvodnenia rozhodnutia, keď správny orgán nedal účastníkovi konania odpoveď na námietky, ktoré ani neuplatnil. Pokiaľ účastník správneho konania v rozhodnutí správneho orgánu nenachádza odpovede na námietky, ktoré sám neuplatnil, nemožno z toho vyvodzovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Právny poriadok rovnako zakotvuje zásadu materiálnej pravdy, ktorá požaduje „rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí“. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely“.

Zásada materiálnej pravdy je upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v ďalších ustanoveniach správneho poriadku (§ 32 a § 46 správneho poriadku). Zásada materiálnej pravdy treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Táto zásada vyslovuje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav vecí, teda subsumuje aj požiadavku zistiť úplný a presný stav vecí. Za zistenia skutočného stavu vecí treba považovať zistenie všetkých skutočností, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu právne významné.

Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav vecí tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav vecí sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať realnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Výhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku).

Pokiaľ správny orgán odôvodnil zamietnutie žiadosti žalobkyne o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania tým, že žalobkyňa nespĺnila podmienku uvedenú v § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázala, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba prípadne svoju rodinu a toto tvrdenie podporil aj poukázaním na ust. § 25 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého finančné zabezpečenie pobytu cudzinec preukáže vo výške životného minima na každý mesiac pobytu, čo podľa zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime s platnosťou od 1. júla 2010 predstavuje za 12 mesiacov 2 224,56 € (12 x 185,38 €), pričom nebolo sporné, že žalobkyňa ako konateľka a spoločníčka spoločnosti BPS Motors s.r.o. predložila overenú kópiu daňového priznania z dani z príjmov právnických osôb - spoločnosti BPS Motors s.r.o. overenú Daňovým úradom Bardejov dňa 28. novembra 2011 z ktorého vyplýva, že uvedená spoločnosť v zdaňovacom období 2010 vykázala stratu -1 457,08 €, nebolo možné správnym orgánom oboch stupňov pri vydaní rozhodnutí vyčítať, že by nepostupovali podľa citovaných ustanovení správneho poriadku a potrebné relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu vecí nevykonali.

Naopak Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že na základe vyššie uvedených skutočností prvostupňový správny orgán pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu vecí a keďže boli naplnené zákonné dôvody na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania, lebo žalobkyňa nepreukázala, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju

rodinu a rozhodnutie bolo preto vydané podľa zákona, rozhodol v súlade so zákonom.

Žalovaný, ktorý odvolanie žalobkyne zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil pričom s uplatnenými námietkami žalobkyne sa vysporiadal spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti.

K odvolacej námietke žalobkyne považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že v priebehu administratívneho konania nevystala pochybnosť o tom, že správny orgán prvého stupňa nepostupoval v skutkovo zhodnom prípade u žalobkyne rozdielne, v rozpore so základnou zásadou materiálnej rovnosti vyjadrenej v § 3 ods. 4 Správneho poriadku. Túto námietku uplatnila žalobkyňa po prvýkrát až v súdnom konaní.

Z vyjadrenia žalovaného totiž vyplynulo, že žalovaný nemohol dať žalobkyni odpoveď na túto námietku, lebo ju ani neuplatnila a objasnil, z akého dôvodu v predchádzajúcom konaní prvostupňový správny orgán v žiadostiach o obnovenie povolenia na prechodný pobyt v rokoch 2009 a 2010 postupoval tak, že žiadosti o povolenie obnovy prechodného pobytu na účel podnikania vyhovel, i keď žalobkyňa nepreukázala, že je schopná zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu. Poukázal na to, že správny orgán prvého stupňa postupoval podľa § 27 ods. 5 s poukazom na § 26 ods.1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, keď zohľadnil krátke časové obdobie existencie obchodnej spoločnosti na podnikateľskom trhu a vychádzal z predpokladu, že nemožno očakávať okamžitú prosperitu obchodnej spoločnosti a taktiež poskytol žalobkyni dostatočný priestor na preukázanie schopnosti sa presadiť na podnikateľskom trhu.

Na základe uvedeného je teda možné uzavrieť, že Najvyšší súd SR vytýkané vady napadnutých rozhodnutí (nepreskúmateľnosť) nezistil, nakoľko závery prvostupňového rozhodnutia ako aj rozhodnutia žalovaného sú formulované preskúmateľným spôsobom a majú oporu v zákone a žalovaný sa objektívne nemohol skôr k námietke žalobkyne vyjadriť, pretože takúto námietku neuplatnila.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 220 v spojení s § 246c ods. 1 OSP zmenil tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 OSP).

O trovách konania pred krajským súdom rozhodol v súlade s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní nárok na náhradu trov nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.